

A 88/4/7

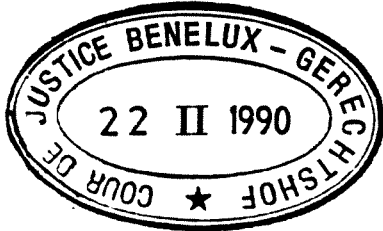
BENELUX-GERECHTSHOF
COUR DE JUSTICE BENELUX

GRIFFIE
Regentschapsstraat 39
1000 BRUSSEL
Tel. 519.38.61
Telex 61540 BENELU B
Telefax 02/513.42.06

GREFFE
Rue de la Régence 39
1000 BRUXELLES
Tél. 519.38.61
Télex 61540 BENELU B
Telefax 02/513.42.06

REGENTSCHAPSSTRAAT 39
1000 BRUSSEL
TEL. 519.38.61

RUE DE LA RÉGENCE 39
1000 BRUXELLES
TÉL. 519.38.61

A 88/4/7

Conclusie van de heer E. Krings, Advocaat-Generaal,
in de zaak A 88/4 - Groep Eagle Star tegen Cobeca

Het Hof van cassatie van België heeft aan het Benelux-Gerechtshof drie vragen gesteld. Die vragen houden verband met de interpretatie van artikel 4, § 1, 2, van de Gemeenschappelijke bepalingen behorende bij de Overeenkomst betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen.

Uit het arrest van het Hof van cassatie blijkt dat de feiten als volgt kunnen worden samengevat :

Een kind, dat ten tijde van het ongeval nog geen volle veertien jaar oud was, had plaatsgenomen in het voertuig dat door zijn vader werd bestuurd. Tijdens de rit deed zich een ongeval voor, waarbij het kind zwaar werd gewond. Dat kind was evenwel sedert kort tewerkgesteld, en het ongeval deed zich voor terwijl het naar het werk werd vervoerd. Het ongeval werd derhalve als arbeidsongeval behandeld.

De arbeidsongevallenverzekeraar betaalde de vergoedingen uit die wegens dit ongeval verschuldigd waren. Daarna keerde die verzekeraar zich tegen de aansprakelijkheidsverzekeraar van de autobestuurder (de vader van het slachtoffer) om terugbetaling van de uitgekeerde vergoedingen te verkrijgen.

De aansprakelijkheidsverzekeraar voerde alsdan aan dat het kind een bloedverwant was van de verzekerde autobestuurder, dat het bij deze laatste inwoonde en door hem werd onderhouden en dat het dus geen aanspraak op vergoeding kon maken, gelet op de bepaling van artikel 4, § 1, 2.

De arbeidsongevallenverzekeraar antwoordde dat nu het kind werkte en een basisloon van Fr. 214.432 zou genieten, er geen sprake van was dat het nog door zijn vader onderhouden werd, weshalve artikel 4 voormeld te dezen geen toepassing vindt.

Zowel de eerste rechter als de rechter in hoger beroep hebben de stelling van de aansprakelijkheidsverzekeraar gegrond bevonden en de vordering van de arbeidsongevallenverzekeraar afgewezen.

Voor het Hof van cassatie werd door de oorspronkelijke eiseres (arbeidsongevallenverzekeraar Groep Eagle Star) aangevoerd dat nu de getroffene ten tijde van het ongeval een eigen bezoldigd beroep uitoefende, hij geacht moet worden niet meer door zijn vader te zijn onderhouden, onverschillig of hij reeds

een loon had ontvangen, zodat hij recht heeft op de vergoeding die door de aansprakelijkheidsverzekeraar verschuldigd is (hier Cobeca).

Naar aanleiding hiervan heeft het Hof van cassatie de volgende vragen gesteld :

1) moet het begrip "onderhouden" uitgelegd worden naar het toepasselijke nationale recht of in een zin die eigen is aan de WAM-bepaling ?

2) indien niet wordt betwist dat, volgens het nationale recht, de verwant, veertien jaar oud, van de bestuurder van het motorvoertuig levensonderhoud kan vorderen en evenmin dat hij met het verwachte loon in zijn onderhoud zal kunnen voorzien, moet die "verwant" worden aangemerkt als "niet onderhouden" in de zin van de WAM-wet ?

3) moet, ter beoordeling van het "onderhouden worden" in aanmerking worden genomen :

- a) de staat van de betrekkingen tussen bestuurder en verwant uitsluitend op het tijdstip van het ongeval, of ook later opkomende gebeurtenissen;
- b) een eventuele overeenkomst tussen bestuurder en verwant, met name tot terugbetaling van verstrekt onderhoud ?

*

* *

Wat de eerste vraag betreft meen ik dat ze aldus moet worden verstaan dat (m.b.t. het begrip "onderhouden") naar het gemeenrecht i.z. familie-recht wordt verwezen.

De vraag komt dus hierop neer : of om de draagwijdte van artikel 4, § 1, 2, te bepalen, rekening moet worden gehouden met de uitleg die in elk land naar nationaal recht aan het begrip "onderhouden" wordt gegeven, dan wel integendeel of men het begrip "onderhouden" moet bepalen aan de hand van de algemene draagwijdte van de gemeenschappelijke bepalingen.

Mocht men het begrip "onderhouden" naar nationaal familierecht gaan uitleggen, dan zou dat hierop neerkomen dat in elk van de drie landen allicht een verschillende draagwijdte aan artikel 4 zou gegeven worden. Er bestaat immers niet noodzakelijk eensgezindheid onder de drie landen betreffende de onderhoudsverplichtingen die er tussen bloed- en aanverwanten kunnen bestaan. Zulke verschillen zouden echter indruisen tegen de bedoelingen die de wetgevers van de drie landen precies nastreefden, namelijk uiteenlopende toepassingen van de gemeenschappelijke regelingen voorkomen. Daarom werd overigens het Benelux-Gerechtshof opgericht.

Het begrip "onderhouden" dat in artikel 4, § 1, 2, voorkomt, moet dus uitgelegd worden overeenkomstig de draagwijdte van de gemeenschappelijke bepalingen in hun geheel genomen, d.w.z. overeenkomstig de beginselen die deze bepalingen beheersen.

In dit verband dient te worden beklemtoond dat de bedoeling van de gemeenschapswetgever er duidelijk in bestaat de rechten van de slachtoffers van ongevallen veroorzaakt door het gebruik van motorvoertuigen, zo zuiver mogelijk op te vatten. Het Hof heeft dit reeds beslist, o.m. in verband met de beoordeling van het bestaan van het verzekeringscontract bij verzwaring van het verzekerd risico (i.z. Asselman / Lauvrys, 19.II.1988).

Wat behelst nu artikel 4, § 1, 2, van de gemeenschapsbepalingen ?

Luidens die bepaling kunnen van het recht op een uitkering worden uitgesloten :

2. de echtgenoot van de personen bedoeld in vorig nummer, alsmede hun bloed- en aanverwanten in de rechte linie, mits dezen bij hen inwonen en door hen worden onderhouden.

De personen in nummer 1 bedoeld zijn : de bestuurder van het motorvoertuig dat het ongeval veroorzaakte, alsmede de verzekeringnemer en zij wier burgerrechtelijke aansprakelijkheid door de polis is gedekt.

Vermits de wet uitdrukkelijk bepaalt dat zekere personen kunnen worden uitgesloten, is het duidelijk dat die uitsluiting niet van verplichte aard is en dat het slechts een mogelijkheid uitmaakt hetzij voor de nationale wetgever, hetzij voor de verzekeraars, wanneer deze hun polis aan de verzekerde ter ondertekening voorleggen. Dit laatste is te dezen gebeurd, nu de modelpolis, in artikel 7bis zulke uitsluiting inhoudt. Overigens de Belgische wetgever had zulks reeds uitdrukkelijk beslist (zie artikel 4 van de wet van 1 juli 1956).

Deze Belgische wet is overigens ontstaan naar aanleiding van een eerste Verdrag dat tussen de Benelux landen op 7 januari 1955 werd gesloten. Dat eerste Verdrag werd echter nadien nog geamendeerd, zodat het nooit werd bekrachtigd. Een nieuw verdrag kwam op 24 mei 1966 tot stand en werd in België door de wet van 19 februari 1968 goedgekeurd. Die wet werd echter slechts van kracht in 1976 (na de bekrachtiging door het Groot Hertogdom Luxemburg, op 3 mei 1976).

Bij de bespreking in België van het eerste Verdrag dat, in 1955 tot stand kwam, werd de memorie van toelichting van de gemeenschappelijke bepalingen bij het wetsontwerp gevoegd. Wat artikel 4 van die bepalingen betreft, dat ongewijzigd in het Verdrag van 1966 werd overgenomen, vindt men de volgende toelichting :

"In navolging van de buitenlandse wetgevingen beperkt het ontwerp de contractvrijheid en bevat het ontwerp een limitatieve opsomming van de risico's die kunnen worden uitgesloten."

Verder onderscheidt men enerzijds de schade die van de verzekering kan worden uitgesloten en, anderzijds, de personen die van het recht op een uitkering kunnen worden uitgesloten.

Wat dit laatste punt betreft houdt de memorie van toelichting het volgende in :

"De eerste twee bepalingen van deze paragraaf vinden hun grond in het streven om samenspanning tussen de benadeelde en de verzekerde te voorkomen : zij openen voor de verzekeraar de mogelijkheid om zich door een beding in de overeenkomst te wapenen tegen bedrog hierin bestaande dat men schade uit een andere oorzaak laat doorgaan als schade veroorzaakt door een motorrijtuig. De uitsluiting moet echter beperkt blijven tot de personen, die in de nummers 1 en 2 van de paragraaf worden genoemd." (1)

In dit alles wil ik bijzonder onderstrepen :

1) dat de beperking limitatief werd opgevat. Zulks maakt een zeer bijzondere richtlijn uit voor de interpretatie van die bepaling. Ze moet dus restrictief worden uitgelegd, ook wat de bewoordingen ervan betreft.

(1) St. Kamer Volksvert., zitt. 1954-1955, n° 351/4, bl. 28.

2) dat de risico-uitsluiting slechts een mogelijkheid uitmaakt, waarvan de verzekeraars gebruik kunnen maken in de contracten die ze met de verzekerden sluiten. Wanneer zij van die mogelijkheid gebruik maken, dan moeten ze evenwel stipt de voorwaarden eerbiedigen die in de wet voorkomen. Dit brengt dus mee dat de contractuele bepalingen die de partijen binden, moeten worden uitgelegd in de zin die het Verdrag ervan geeft. Hieruit volgt trouwens dat het Benelux-Gerechtshof bevoegd is om die uitleg te bepalen, hoewel partijen door contractuele bepalingen gehouden zijn. De nationale rechter zal dus die contractuele bepalingen moeten toetsen aan de uitleg die het Benelux-Gerechtshof van de Gemeenschappelijke bepalingen geeft.

3) dat de bedoeling van de wetgever erin bestond samenspanning tussen de benadeelde en de verzekerde te voorkomen.

Dit is een zeer beperkt doel. De vraag rijst dan ook of er sprake kan zijn van uitsluiting van de betrokken personen wanneer vaststaat dat samenspanning niet mogelijk is. Het Hof van cassatie van België heeft beslist dat zulks niet het geval is, omdat het in de wet niet wordt bepaald. (1)

(1) Cass., 26 oktober 1962 (Bull. en Pas. 1963, I, bl. 259 : "... il ne peut toutefois s'en déduire, à défaut d'une disposition quelconque de la loi à cet égard, que l'exclusion autorisée par l'article 4, § 1°, deviendrait sans effet si une personne lésée, ainsi visée, prouvait qu'en l'espèce, soit en raison de la nature du dommage, soit en raison d'autres circonstances, une collusion est exclue."

4) dat de memorie van toelichting geen uitleg geeft betreffende de voorwaarde dat het moet gaan om "bloedverwanten, in de rechte linie, mits dezen bij hen (personen bedoeld onder n° 1) inwonen en door hen worden onderhouden." Het gaat alleszins om een voorwaarde die restrictief is. Het zijn niet alle bloedverwanten in de rechte linie. Ze moeten bovendien inwonen en worden onderhouden. Het moet worden toegegeven dat die voorwaarden niet bijdragen om de vrees voor samenspanning uit te leggen

Uit gedane opzoekingen is gebleken dat in geen van de drie landen de rechtspraak het vraagstuk heeft behandeld. Ook in de rechtsleer werd omzeggens geen aandacht aan het vraagstuk besteed. (1)

Nu moet hierbij nogmaals worden onderstreept dat wat de wet aansprakelijkheid motorvoertuigen betreft, de bedoeling van de wetgever erin bestaat zo breed mogelijk de belangen en de rechten van de slachtoffers van verkeersongevallen te beschermen. Het is overigens dit algemeen opzet dat tevens aan de grondslag ligt van de zoëven vermelde bedoeling de uitsluiting uit de risico's op limitatieve wijze te bepalen.

(1) Zie o.m. Schuermans, De Ceuster, Van Oevelen en Verellen, De wettelijke aansprakelijkheidsverzekering inzake motorvoertuigen in de Benelux, n° 50, 51 en 53, bl. 99 tot 104. Er dient evenwel aangestipt dat Robert André, L'article 7 de la police type auto, J.T. 1978, bl. 57, 3e kol., precies erop gewezen heeft dat de toepassing van de besproken bepaling aanleiding kan geven tot onsamenhangende gevolgen. Hij wijst erop dat terwijl de mede inwonende echtgenoot uit de risico's van de verzekering wordt gesloten, integendeel de overspelige bijzit of de niet gehuwde partner wel de waarborgen van de verzekering geniet. Zijn evenwel de gevaren voor samenspanning niet even groot ?

Dit alles bewijst dat de interpretatie van het begrip "onderhouden" dat in voormelde wet voorkomt totaal anders moet luiden dan de uitleg van hetzelfde begrip dat op het gebied van het familierecht voorkomt. Terwijl in dit laatste geval het begrip eerder op ruime wijze dient te worden geïnterpreteerd, op grond van de staat van behoefte, waarbij de economische en zelfs sociale toestand van de schuldeisers van het onderhoud in acht wordt genomen (1), moet hetzelfde begrip in zake aansprakelijkheid motorvoertuigen zo beperkt mogelijk worden geïnterpreteerd, ten einde de rechten van de slachtoffers te beschermen en te waarborgen.

In dit verband is de interpretatie van het arrest van het hof van beroep, waartegen een voorziening in cassatie werd ingesteld, bijzonder kenmerkend. Het arrest beslist immers dat men "van een schuldvordering niet kan leven". Dit is een uitleg die ongetwijfeld op het gebied van het familierecht geldt omdat het bestaan van een schuldvordering niet noodzakelijk een einde stelt aan de staat van behoefte van de schuldeiser van het onderhoud, maar te dezen gaat het alleen om te weten of, gelet op de inhoud van artikel 4 van de gemeenschappelijke bepalingen, het bestaan van die schuldvordering, waaryan overigens de uitvoering niet lang achterwege kan blijven, vermits het om de uitbetaling van een maandelijks loon gaat, volstaat om te beslissen dat de zoon niettemin door zijn vader nog steeds wordt onderhouden.

(1) Zie noot op bl. 11.

Dit is een volstrekt ander vraagstuk dan het vraagstuk dat op het gebied van het familierecht wordt behandeld. De zienswijze van het hof van beroep wijst er duidelijk op dat het onontbeerlijk is een ander criterium te hanteren wanneer het om de toepassing van de gemeenschappelijke bepalingen gaat.

Op de eerste vraag meen ik derhalve te moeten voorstellen, als volgt te antwoorden.

Het begrip "onderhouden", dat in artikel 4, § 1, van de Gemeenschappelijke bepalingen voorkomt, moet worden uitgelegd in een zin die eigen is aan de WAM-bepaling, en dus niet naar het toepasselijk nationale recht.

Dit antwoord brengt meteen het antwoord op de tweede vraag.

Er bestaat immers geen twijfel dat naar het nationale recht, d.i. het familierecht, een verwant, zegge de zoon, veertien jaar oud, van zijn vader levensonderhoud kan vorderen, hoewel gebeurlijk rekening zal worden gehouden met de eigen inkomsten van die zoon om de aard van dat onderhoud te bepalen. Het woord "onderhoud" stoelt immers in dit verband op het bestaan van een staat van behoefte en moet worden bepaald op grond zowel van de toestand van de schuldenaar als van de schuldeiser van het onderhoud. (1)

(1) Over de staat van behoefte naar Belgisch recht, cfr. Cass. 20 febr. 1964 (Bull. en Pas. 1964, I, 656); 24 juni 1966 (*ibid.* 1966, I, 1366); 2 januari 1969 (A.C. 1969, bl. 411) en de voetnoot; 4 februari 1980 (A.C. 1979/1980, n° 338); 16 december 1982 (A.C. 1982/1983, n° 229); 5 februari 1987 (A.C. 1986/1987, n° 331).

Overigens in dit opzicht zal o.m. rekening worden gehouden met het tijdstip waarop de inkomsten aan het kind zullen worden uitgekeerd. Zolang die inkomsten niet zijn uitbetaald blijft de staat van behoefte bestaan en is de vader onderhoud verschuldigd, al kan hij later misschien de uitgekeerde sommen op de uitbetaalde inkomsten van zijn kind, verhalen.

Nu uit het antwoord op de eerste vraag blijkt dat die uitleg bij de WAM-wet niet past, dient de draagwijdte van de bepaling van artikel 4, § 1, 2, nader te worden onderzocht.

Voor de toepassing van de gemeenschappelijke bepalingen moeten drie voorwaarden vervuld worden :
a) verwant zijn, b) inwonen en c) onderhouden worden. Ontbreekt een van die voorwaarden dan is geen uitsluiting van het risico toegelaten. Verwantschap volstaat dus niet. Er moet bovendien "inwonen en onderhouden" bestaan.

Wat is dan het criterium om te bepalen of de verwanten door de bestuurder van het voertuig of door de verzekerde al dan niet worden onderhouden ?

Verschillende mogelijkheden kunnen in aanmerking komen :

1) het bestaan van een vordering tot levensonderhoud. In die stelling zou het dus volstaan dat het slachtoffer aanspraak kan maken op een vordering tot onderhoud, opdat hij in de zin van de WAM-wet uit de verzekering kan worden gesloten.

Het bezwaar dat deze stelling oplevert is, zoals reeds werd aangestipt, dat de voorwaarden die wettelijke worden gesteld niet noodzakelijk in de drie landen dezelfde zullen zijn. Dit zou dus een aanzienlijke uiteenlopende rechtspraak tot gevolg kunnen hebben.

Bovendien, en dit lijkt mij nog een groter bezwaar, het zou kunnen zijn dat de WAM "rechter" tot het besluit komt dat de betrokkene aanspraak heeft op levensonderhoud, terwijl de familierechter die eigenlijk bevoegd is om zich over zulke vordering uit te spreken, oordeelt dat aan de betrokkene geen onderhoud verschuldigd is.

M.i. dient dit criterium van het instellen van een onderhoudsvordering niet in acht te worden genomen.

2) het tweede criterium kan dit zijn van de staat van behoefte.

De rechter moet oordelen of het slachtoffer zich al dan niet in staat van behoefte bevindt.

Dit is uiteraard een juridisch criterium, dat echter op feitelijke gegevens stoelt.

Het verschilt van het eerste doordat bij dit laatste allerlei andere voorwaarden in aanmerking kunnen komen, zoals de verhoudingen tussen familieleden, de toestand van de schuldenaar van het onderhoud, enz.

Het nadeel van dit criterium is dat de staat van behoefte, niet noodzakelijk verbonden is met het onderhoud. Nemen we het volgend geval : de vader woont bij zijn zoon in, zoon die het ongeval veroorzaakt waarbij de vader ernstige kwetsuren oploopt. De vader beschikt over geen inkomsten en verkeert dus in staat van behoefte, maar er wordt in zijn onderhoud door andere kinderen voorzien. Hoewel hij in staat van behoefte verkeert, wordt hij dus in feite door de verzekerde niet onderhouden. Maar hij zou dan toch worden uitgesloten omdat in die stelling "staat van behoefte" gelijk zou zijn, ingevolge een soort wettelijk vermoeden, met onderhouden worden. Dit lijkt mij onaanvaardbaar omdat het de uitsluiting uitbreidt, terwijl het integendeel binnen enge grenzen moet behouden worden. Daarom zou ik het ook niet weerhouden.

3) het derde criterium zou dan ook van zuiver feitelijke aard zijn, t.w. een gezin vormen, zoals dat normaal tussen nauwe familieleden bestaat. De familieleden genieten meestal (in de regel) "kost en inwoon".

Het is echter wel mogelijk dat wanneer de familieleden over eigen inkomsten beschikken zij aan het hoofd van het gezin voor kost en inwonen, geregeld een vergoeding betalen. Dan is er geen sprake meer van "onderhouden" worden en meteen is een van de voorwaarden, zoals in artikel 4 bepaald, niet vervuld.

Het onderhouden worden in die zin verschilt dan duidelijk van hetgeen naar het nationaal familierecht wordt verstaan. Het begrip wijst op een zuiver feitelijke toestand. Het volstaat niet dat de verwant over eigen inkomsten beschikt, om te beslissen dat hij niet onderhouden wordt. Er zijn immers heel wat jonge mensen die in het begin van hun loopbaan bij hun ouders blijven inwonen en, hoewel zij een eigen inkomen verdienen, niettemin hun loon mogen behouden. Ze worden dan door hun ouders onderhouden. Maar het kan ook zijn dat zij hun lonen moeten afstaan zodat ze dan in feite in hun eigen onderhoud, althans gedeeltelijk voorzien.

In die stelling moet de rechter in elke zaak nagaan of het slachtoffer werkelijk door de verzekerde of de voertuigbestuurder onderhouden wordt, d.w.z. het dagelijks levensonderhoud ontvangt en hiervoor geen vergoeding betaalt.

Dit criterium laat toe rekening te houden met de feitelijke toestanden zoals zoëven beschreven.

Dit criterium is uiteraard zeer pragmatisch. Het sluit zo nauw mogelijk bij de werkelijkheid aan en laat toe gevallen uit te sluiten die wellicht op grond van een juridisch criterium, zoals dezen die zoëven werden vermeld, zouden moeten weerhouden worden.

Dit brengt dan ook mede dat de toepassing van de gemeenschappelijke bepaling beperkt blijft tot de gevallen waarbij "het onderhouden worden" in feite met de werkelijkheid overeenstemt. Dit sluit bijgevolg een uitgebreide toepassing uit, hetgeen in strijd zou zijn met de doeleinden die met de wetsbepalingen nagestreefd worden, t.w. de vergoeding van de salchtoffers van verkeersongevallen.

Het criterium biedt ook het voordeel een uniforme toepassing van de gemeenschappelijke bepalingen in de drie landen mogelijk te maken. De rechters van de drie landen zullen telkens moeten onderzoeken of de verwant al dan niet in feite door de verzekerde of autobestuurder, onderhouden wordt. Daartoe is geen ander juridisch criterium nodig. Het is een zuiver feitelijke beoordeling. Blijkt het dat het slachtoffer door een van de personen vermeld onder artikel 4, § 1, 1, werkelijk wordt onderhouden, dan mag hij uit de verzekering gesloten worden. Is dit niet het geval, hoe dan ook, zelfs indien het in staat van behoefte verkeert, dan mag het niet worden uitgesloten.

Rekening houdend met het voorgaande meen ik aan het Hof te mogen voorstellen op de tweede vraag als volgt te antwoorden :

Het is niet omdat de verwant, gelet o.m. op zijn leeftijd, levensonderhoud kan vorderen en evenmin omdat hij met het verwachte loon in zijn onderhoud zal kunnen voorzien, dat hij daarom aangemerkt moet worden als "niet onderhouden" in de zin van de WAM-wet.

In elke zaak moet de rechter nagaan of in feite de verwant werkelijk door de bestuurder van het motorvoertuig of door de verzekerde wordt onderhouden, afgezien van zijn gebeurlijke staat van behoefte, van het bestaan van een rechtsvordering op levensonderhoud en van eigen inkomsten.

Wat de derde vraag betreft : die vraag sluit rechtstreeks aan bij het voorgaande, zodat het antwoord daaruit mag worden afgeleid.

Ik meen derhalve aan het Hof in overweging te mogen geven als volgt op die vraag te antwoorden :

a) niet alleen de staat van betrekkingen op het ogenblik van het ongeval, doch ook later opkomende gebeurtenissen mogen in aanmerking komen. Wanneer de wetgever ervoor bevreesd is dat er samenspanning zou

ontstaan, dan kan die evengoed na het ongeval plaatsvinden, terwijl de verwant op dat ogenblik door de bestuurder onderhouden wordt.

b) dit brengt mee dat wanneer, zoals te dezen, intussen de verwant loon ontvangt en er met de aansprakelijke bestuurder, die ook tot dan toe onderhoud heeft verschaft, een overeenkomst wordt gesloten om het loon af te staan in ruil voor het gepresteerd onderhoud, er dan geen sprake kan zijn dat de verwant nog wordt aangemerkt als "onderhouden".

Het is dus in alle opzichten een beoordeling die op de feiten stoelt.

20 februari 1990.

E. KRINGS

Advocaat-generaal
bij het Benelux-Gerechtshof.